

A csizmadia mester

Étezett valahol, úgy mondták Erdély közepén, egy falucska. Ebben a falucskában élt egy csizmadia mester, akinek volt egy fia Jankó, de nem akármilyen ám: okos, ügyes, és borzasztóan tanulékony, ráadásul nagyon jóképű. Apja csak egyszer mutatott meg valamit, ő máris elsajátította. Nem csoda, ha túlhaladta apja mesteri munkáját, és mindenki az egész környéken náluk akart csizmát készíteni.

Az apa dicsekedett is fűnek-fának, hogy ilyen mester, mint a fia, nem is terem minden bokorba. Egy napon gondolkodóba esett. Miért kellene az ő fiának is leragadnia ebben a nagyvilágtól távol eső, ismeretlen helyen, amikor nagyobb uraknak is készíthetne csizmát? Talán még a királynak is. Napokig hányta-vetette az ötlet előnyét, hátrányát, végül úgy döntött, a saját érdekét háttérbe szorítja. Fontosabb a fia jövője. Odaintette Jankót.

— Látom, Édesapám, valamin nagyon töri a fejét. Talán nem vagyok eléggé engedelmes?

Határozottan rázta meg fejét a csizmadia mester. — A jövődön gondolkodtam el. Nem mehet így tovább, világot kell látnod, és megnyerned a gazdagokat is. Na meg feleségnek valót sem árt kinézned.

Most rémült meg Jankó igazán. — El akar kergetni, Édesapám?

Bár nagyon okos, fogékony volt Jankó, időbe telt, mire apja megértette vele, mért akarja, hogy világot lásson. Nagy könnyeket hullajtva búcsúzott el szüleitől.

Amikor egy város határához ért, egy idős embertől megtudta, hogy a király kihirdette: ha létezik olyan csizmadia mester, aki a lányának olyan lovaglós csizmát készít, ami nem nyomja a lábát, ahhoz hozzáadja feleségül a lányát, és nekiadja fele királyságát.

— És eddig még nem akadt, egy se?

— Nem bizony, pedig a szomszéd országokból is jöttek szerencsét próbálni.

Jankó megrántotta a vállát. Na, akkor én sem próbálkozom, gondolta keserűen, amiért kénytelen elszalasztani a nagy lehetőséget. A következő percben arra vágatott egy aranyhintó, és a hatalmas ablakon megpillanthatta a gyönyörűséges királykisasszonyt. Akkorát dobbant a szíve, hogy majd kiugrott a helyéből. Egy életem, egy halálom, szerencsét próbálok, döntötte el. Ment is rögvest a királyi palotához, és bebocsátást kért a királyhoz.

Félelmetes méltósággal ült trónján a király, aztán, amikor meghallotta, mi járatban van Jankó, és végignézett rajta, reményt veszítve szólt: A külsőd nem sokat ígér, de próbáld meg fiam, és ha sikerül elkészíteni a csizmát, tiéd a lányom, ráadásul fele királyságom.

A csizma elkészült, a királykisasszony örömmel jelentette ki: mintha a lábára öntötték volna, sehol nem nyomja. azt meg be sem merte vallani, hogy a szemrevaló csizmakészítő mester nyomban elnyerte a tetszését. A király is betartotta a szavát, hiszen a lánya boldogsága, mindennél többet ért számára. — Itt a kezem, nem disznóláb — nyújtotta kezét parolára Jankónak.

Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, és Jankó szülei is ott voltak. Az apja büszkén nézett a fiatal párra. Az isten is egymásnak teremtette őket, ismerte. Talán még mindig élnek, ha meg nem haltak.